In Numărul următor:

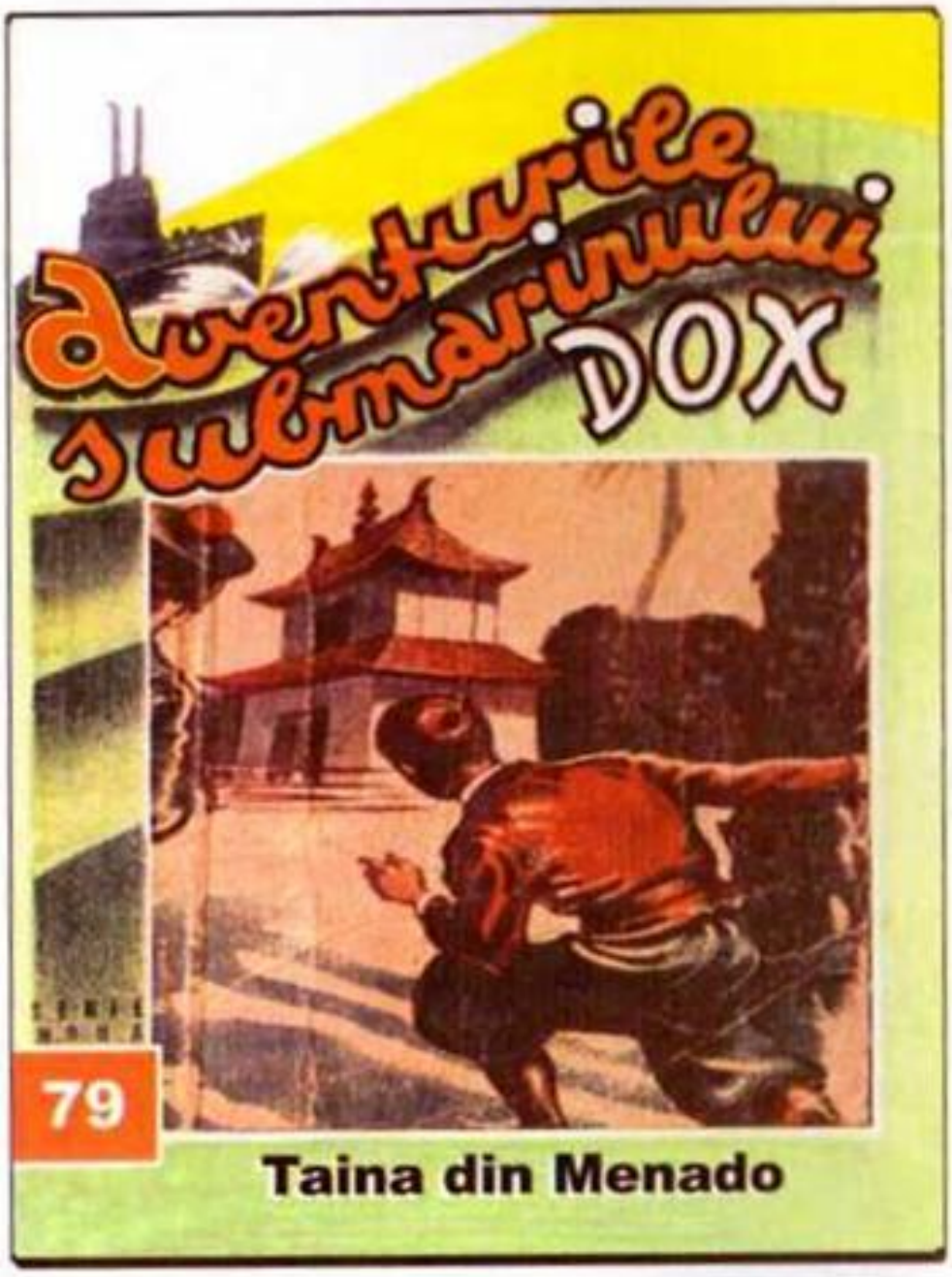

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

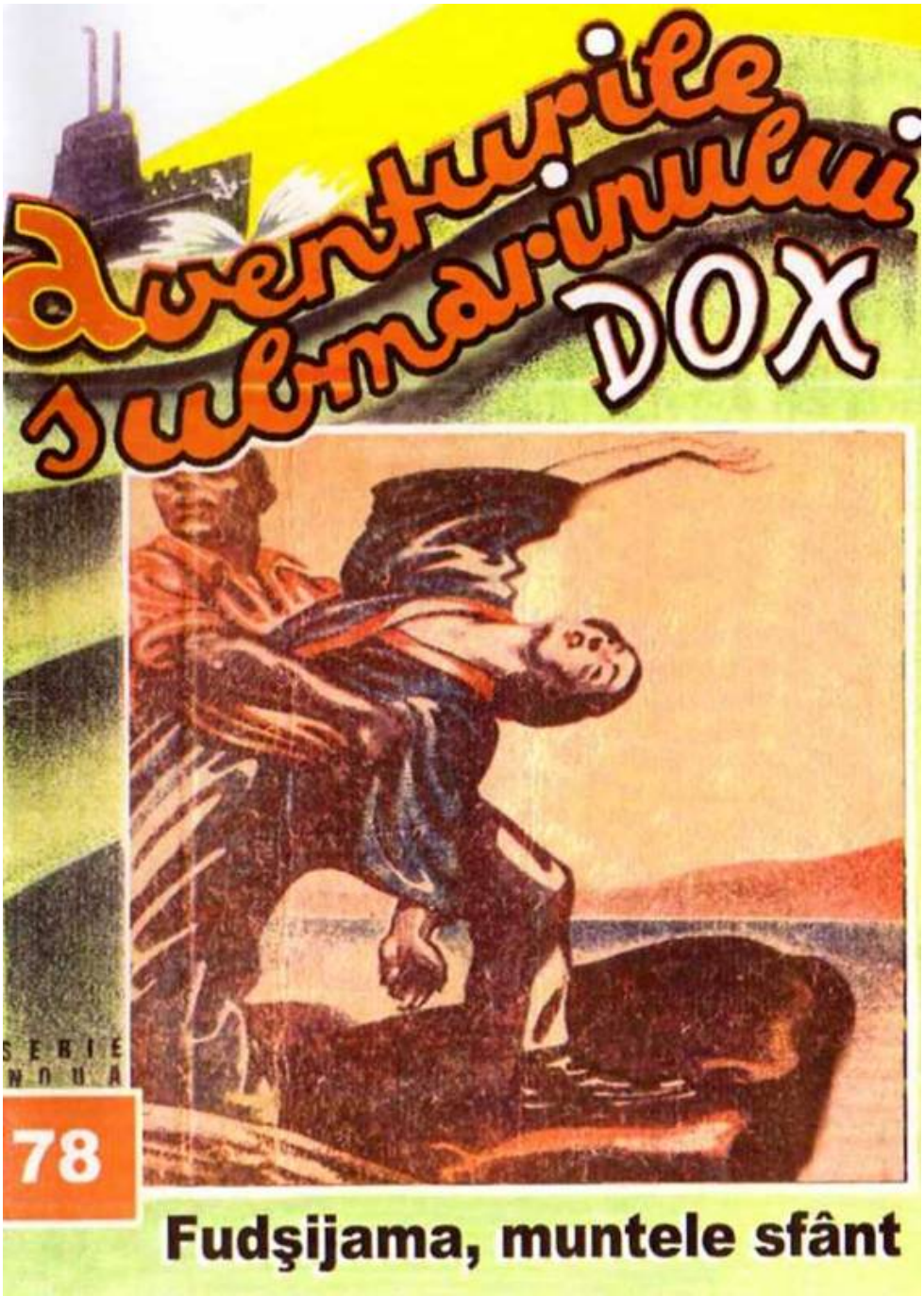
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
78
Fudşijama, muntele sfânt

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 78.

FUDŞIJAM, MUNTELE SFÂNT.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.1.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
SURPRINŞI DE TAIFUN.

DOCTORUL BERTRAM îşi continuă povestirea: «Distrugătorul japonez care ne liberase din mâinile răzbunătorului pirat galben Sao-Shung, gonea cu mare viteză spre Răsărit, pentru ca prin strâmtoarea Van Diemen, să treacă din Marea Chineză în Oceanul Pacific.

Vroiam s-ajungem cât mai repede la Yokohama, căci după mărturisirile muribundului şef ce bandă, unica fiică a comandantului vasului japonez ar fi fost răpită de o rudă a piratului, din răzbunare pentru faptul că distrugătorul a căşunat mari pagube bandei.

Stăteam împreuna cu comandantul în salonaşul ofiţerilor. Osaki, un bărbat foarte cult şi distins, era încă adânc zguduit de vestea răpirii fiicei sale Hako. Deşi căuta să se stăpânească, nu se putu împiedica, totuşi, să tremure din tot trupul şi glasul său era răguşit când începu sa povestească:

— Soţia mea a murit îndată ce a născut-o pe Hako; toată dragostea şi grija mea mi-am închinat-o copilului, păstrând veşnic trează în sufletul meu memoria scumpei noastre moarte. Acum fata e în vârstă de optsprezece ani şi urma să se căsătorească peste câteva luni cu locotenentul Nemura. Locuim o căsuţă la marginea oraşului Yokohama şi în timpul călătoriilor mele, Hako era îngrijită şi păzită de doi oameni credincioşi, foşti sub comanda mea. Îmi pare aproape de necrezut cu sa fi putut avea loc răpirea sub ochii acestor doi bărbaţi devotaţi şi singura mea nădejde mai e daca Sao-Shung n-a vrut într-adevăr de gând sa înfăptuiască nelegiuirea, „răzbunătorul” lui – cum îl numeşte – sa nu-şi fi ajuns însă ţinta.

— Sa speram ca aşa e, zise Marian cu căldură. Muribundul Sao-Shung o fi vorbit numai mânat de o pornire de ură neputincioasă, vrând să te lovească în simţimintele d-tale de părinte. Că o fi avut poate de gând să se răzbune împotriva d-tale în felul acesta, domnule Osaki, e lesne de înţeles, dar nu cred să-şi fi atins ţinta, ţinând seamă că fiica d-tale stătea sub o ocrotire atât de bună.

— Fireşte, fireşte! exclamă comandantul, vădit uşurat. — Îmi spun şi eu mereu că aşa trebuie să fie, dar se şi poate ca planul său drăcesc să fi reuşit. O şi ce soartă ar aştepta-o pe biata fată!

— Domnule Osaki – zise Marian cu tărie – ne cunoşti din dările de seamă ale gazetelor, cum singur spuneai. În cazul că fiica d-tale a fost răpită într-adevăr, îţi făgăduiesc că ţi-o vom readuce. Ştii prea bine că am mai salvat noi fete nevinovate din mâinile bandiţilor chinezi.

— Da, domnilor – răspunse Osaki – daca diavolul acela cu chip de om a izbândit în planul său, atunci dv. sunteţi ultima mea nădejde. Ma tem însă că, în ţară străină, vă va fi foarte greu să găsiţi vreo urmă.

— Nu te îngriji de asta, domnule Osaki! – zâmbi Marian – până acum am găsit mereu urme în ţări străine. Şi în Japonia, ţară civilizată, lucrul va fi cu atât mai lesne.

O bătaie în uşă ne întrerupse convorbirea şi la invitaţia comandantului intră înăuntru un locotenent, care spuse ceva lui Osaki în limba japoneza. Acesta se sculă imediat şi zise:

— Mă iertaţi, domnilor. E nevoie de mine pe punte. Pare să vie o furtună grozavă.

— Am putea veni şi noi sus? întrebă Marian. Ne-ar fi mai plăcut acolo decât aici jos.

— Fireşte că puteţi veni, domnilor, răspunse Osaki, care se şi afla lângă uşă. Haideţi, vă rog.

Când păşirăm pe punte ne izbirăm de Pongo, care sta rezemat de parapet şi privea cerul.

— Nu-i bun, Massers, zise el când ne zări şi arătă cu mâna spre Apus.

Cerul arăta într-adevăr foarte îngrijorător; nori gălbui cu tivuri roşietice se îngrămădeau şi se apropiau de noi cu iuţeală fantastică, în vreme ce de jos se înălţa un zid de culoare albastră-neagră.

— Hm… vine o furtună din cele grozave, îşi dădu cu părerea Osaki. Cred că e mai bine, domnilor, să vă înapoiaţi jos. Chiar şi noi, marinarii, izbutim cu greu să ţinem piept unei asemenea furtuni.

— Eu am trecut prin multe furtuni grele – zâmbi Marian – şi chiar printr-un taifun, care e, de sigur, cea mai grozavă din

toate. Lasă-ne, deci, să rămânem pe punte. Dacă va fi ca distrugătorul să se scufunde, ne va fi mai uşor să ne salvăm.

Osaki ne privi grav, apoi dădu din cap:

— Bine, domnilor, văd că sunteţi cu desăvârşire liniştiţi şi pregătiţi. Ceea ce vine de colo e un taifun şi încă unul foarte puternic. Dacă va fi să nimerim în apropierea centrului său, atunci e foarte probabil că vom fi pierduţi, vă rog sa va încingeţi colacii de salvare. În caz că vasul nostru va naufragia, ne va fi cu putinţă, sa ne salvam, poate, prin înot.

La ordinul comandantului, câţiva marinari ne aduseră colacii şi ne ajutară să ni-i punem. O vie activitate domnea pe bord. Ofiţerii şi marinarii îşi puseră şi ei colaci, tunurile fură acoperite, fixajele bărcilor de salvare examinate cu atenţiune. Tot ce nu era bătut în cuie sau prins în şuruburi fu dus sub punte. Într-un cuvânt: distrugătorul se pregătea pentru o luptă dârză cu forţele naturii.

Aruncai o privire îndărăt, spre Răsărit şi mă speriai. În timp de câteva minute cerul se schimbase cu totul. Norul îngust, negru, care se ivise jos de tot pe marginea cerului galben, se înălţase tot mai mult, acoperind acum jumătate din orizont şi întunerecul pe care-l împrăştia acoperise marea îndărătul nostru.

— Neplăcută afacere! îl auzii pe Marian lângă mine. Vine o catastrofa, nu gluma! Aha! Pare ca şi începe!

O răbufnire puternica de vânt, călduţă, dinspre Răsărit, izbi distrugătorul. În clipa următoare se stârni alta, de data asta, însă, rece ca gheaţa, încât ne înfiorarăm cu toţii. Apoi fu linişte câtva timp, până se auzi deodată un bâzâit uşor, care se apropia repede. Venea furtuna… în vremea asta, cerul, la Răsărit, căpătase o înfăţişare foarte ameninţătoare. Zidul negru acoperea acum întreg orizontul, dar jos, în adâncime, ardea o gaură rotundă într-un roşu viu.

— De acolo vine – zise căpitanul Osaki cu glas înăbuşit – are să fie ceva grozav! Domnilor, mă tem că nu vom supravieţui acestui taifun, dar fireşte că vom lupta până la capătul puterilor.

Socoteam cam exagerată temerea comandantului; peste o clipă, însă, bâzâiala se preschimba într-un muget înfiorător, apoi se produse o izbitură care zgudui vasul din încheieturi.

Cu glas tunător, Osaki dădu o comandă prin porta-voce – (stăteam lângă el pe puntea de comandă şi ne încleştasem de drugii de fier) – şi vasul se răsuci îndată, ca să vie cu prora în faţa uraganului.

Manevra aceasta era cât p-aci să însemne pieirea noastră, căci, cu prilejul întoarcerii vasului, o izbitură a taifunului îl lovi în coastă şi fu gata-gata să-l răstoarne.

Din fericire, distrugătorul îşi recăpătă echilibrul şi întâmpină cu prora-i ascuţită valurile uriaşe ce veneau turbate.

Acestea, înalte de câţiva metri, ridicară în sus vasul, ca să-l zvârle apoi într-o vale adâncă. Şi cu prilejul acesta crestele valurilor se spărgeau pe punte, aşa fel că trebuia să ne încleştăm cu toată puterea ca să nu fim măturaţi peste bord.

De-ar fi fost numai atât! Mugetul şi vâjâitul furtunii sporea din clipă-n clipă, valurile deveneau tot mai înalte şi micul distrugător părea un dop de plută într-un enorm cazan clocotitor.

Gaura roşie care ardea în zidul negru de nori se închisese. Răsuflai uşurat, căci credeam că taifunul va slăbi în curând. Dar în loc de asta, mugetul şi vuietul deveniră şi mai înspăimântătoare.

În penumbra fantomatică ce domnea acum, văzui chipul căpitanului Osaki luând o expresie de disperare. Oare situaţia se va înrăutăţi încă?

Deodată distrugătorul fu izbit cu putere, apoi prora lui se-ntoarse spre tribord. Osaki tună o comandă în porta-voce, vasul viră iar în inima furtunii, aplecându-se mult. Dar viteza sa se micşoră simţitor, aproape că nu se mai putea împotrivi furiei taifunului.

— Trebuie să se fi rupt elicea de la tribord – îmi răcni Marian în ureche – taifunul ne va trage acum în centrul său, ceea ce înseamnă că suntem pierduţi.

Mă speriai de moarte. Cu forţa înjumătăţită vasul nu putea rezista şi cât de lesne s-ar fi putut rupe şi elicea de la babord!

Nici nu-mi sfârşii bine gândul, că se şi produse catastrofa. Maşinile se opriră brusc, după ce scheletul vasului fu zguduit puternic. Osaki ne aruncă o privire disperată şi dădu numai din umeri. Nenorocitul tată se gândea, poate, la copila în primejdie.

Distrugătorul se clătină câteva clipe încoace şi încolo, apoi fu târât de-a-ndărătelea cu viteză tot mai mare. Osaki îndeplini acum o faptă marinărească strălucită. În toiul elementelor dezlănţuite dădu o comandă, prora vasului se-ntoarse încet dea curmezişul taifunului, pentru ca să vireze apoi repede, după ce era aproape să ne răsturnăm.

Distrugătorul se supunea acum iarăşi cârmei, căci prin forţa uriaşă a taifunului porni ca o săgeată.

Furăm târâţi spre Răsărit şi în curând avui simţimântul neplăcut că ne apropiam de labirintul de insule al strâmtorii Van Diemen. Cum va izbuti Osaki – mă întrebam – să ocolească stâncile şi bancurile primejdioase?

Tot cerul era întunecat şi în lumina de amurg crestele valurilor puternice căpătaseră luciri fosforescente. În asemenea condiţiuni, cum va izbuti căpitanul sa evite la vreme piedecile din cale?

Privii îndărăt, spre cârmă. Doi marinari, legaţi cu funii pe după mijloc, stăteau acolo şi luptau din răsputeri sa menţie

drept înainte cursul vasului. Pe oamenii aceştia ne puteam bizui, căci ei îşi vor face datoria până-n cea din urmă clipă.

Ceva mai liniştit, vrui să-mi întorc privirea, când văzui ceva înfiorător. Distrugătorul fu străbătut de o zguduituri, apoi cei doi timonieri se priviră îngroziţi şi roata din mâinile lor începu să se învârtească în voie. Lanţurile cârmei se rupseseră… acum eram o jucărie a valurilor.

Abia se produsese această catastrofă, că efectul ce şi simţi. Nu mai furăm târâţi drept înainte, ci tot mai mult spre Nord-Est. Ne aflam, aşadar într-o vâltoare grozavă, cu o întindere de câţiva kilometri şi eram duşi dea lungul marginii ei.

Primejdia cea mare era acum că eram târâţi tot mai spre centrul taifunului, unde puteam fi traşi în adâncime din pricina vâltoarei puternice.

Se vedea din ce în ce mai mult că eram târâţi în cerc. Dar cu toate astea ne îndreptam mereu spre Răsărit, deoarece taifunul înainta ca viteză mare în direcţia aceasta.

Superstiţioşi sunt toţi marinarii, din orice naţiune ar face parte. Nu era de mirare, deci, că ai noştri care stătuseră până acum neclintiţi la posturile lor, izbucniră aproape într-un singur glas în ţipete de spaimă, când deodată se ivi lângă noi un vas străin, care fu târât odată cu noi în cerc la babordul nostru.

Era un vapor ciudat, zvârlit lingă noi de o mână nevăzută. Să fi avut vreo treizeci de metri lungime, avea o formă ciudat de rotundă şi vopsit cu totul în negru. În semi-întunericul care domnea, apărea încă şi mai fantomatic.

De sigur că japonezii noştri se gândeau la vreun vas-fantomă şi asta mă făcu să-mi dau seamă că de-acum încolo nici nu vor mai lupta împotriva fatalităţii, sau mai bine zis a ceea ce credeau ei că e fatalitate.

Vasul străin dănţuia în voia valurilor uriaşe, apropiindu-se tot mai mult de noi, până când putui recunoaşte lămurit ciudata construcţie. Şi cu greu îmi reţinui o exclamaţie de uimire.

Vasul avea înfăţişarea de parc-ar fi fost construit anume pentru luarea vreunui film. După cum spuneam, să tot fi avut vreo treizeci de metri lungime; lăţimea era şi ea de vreo zece metri. Asta însemna că pentru mările furioase de aici era cât se poate de mic.

Catarg n-avea vasul acesta bizar, în schimb, ce puntea superioară şi inferioară avea căsuţe înalte şi ciudate.

De curiozitate uitai aproape de taifunul care mugea în jurul nostru. Ţinându-mă de drugii de fier ai punţii, mă târâi până la parapetul de babord, mă încleştai cu mâinile de el şi privii mirat la plăsmuirea ciudata de lângă noi.

Văzui că din ferestruicile laterale ţâşnea apa atunci când vasul se apleca, ceea ce ar fi putut însemna că făcuse un drum lung şi era pe trei sferturi umplut cu apa.

Cu ochii aţintiţi în misteriosul vapor, nici nu băgasem de seama ca cerul începuse se lumineze la Răsărit. Şi tot atât de puţin luai seamă la sunetul ciudat care se auzea acum din ce în ce mai aproape.

Abia când vasul străin, ridicat de un val uriaş, pluti cu vreo cinci metri mai sus de noi, îmi trecu fulgerător prin minte gândul că acum se apropia sfârşitul. Vasul negru, de lemn, fu zvârlit cu putere de babordul distrugătorului nostru, dar, în acelaşi timp, acesta fu ridicat în sus de valul care se umflase iar şi imediat după izbitura aceea puternică, târât în lături.

Ciocnirea aceasta avu drept urmare o mica nenorocire şi anume: împreună cu doi marinari japonezi care stătuseră lângă mine, fui zvârlit pe puntea vasului străin. Şi distrugătorul se şi afla acum la vreo treizeci de metri de noi.

Nu era vreme de stat pe gânduri. Furam nevoiţi să ne încleştam cum se putea, căci puntea vasului de lemn era neteda de parc-ar fi fost unsă cu ulei.

Înhăţai un stâlp al căsuţei din spate şi băgai de seamă ca şi acesta era neted; totuşi, uneori dădeam în lemn peste obiecte mici, foarte aspre la pipăit.

Ultima izbitură – şi cea mai puternică – a taifunului însemnă sfârşitul său. Furtuna mai ţinu, nu-i vorbă, dar nu mai era ca înainte. Numai valurile, tot atât de înalte, mă mai înfricoşau.

Va putea oare ţine piept furiei maselor de apă ciudatul vas pe care ne aflam?

În vremea asta, distrugătorul se depărtase şi mai mult Asta se putea explica prin faptul că: vasul nostru luase multă apă şi devenise astfel mai greu.

Dacă izbuteam să ne ţinem câteva ceasuri încă pe apă, eram salvaţi, căci atunci marea se va fi liniştit şi căpitanul Osaki va trimite o barcă de salvare să ne ia. Îl văzui atât pe el cât şi pe Marian şi Pongo cătând spre noi. Chibzuiau, se vede, cum să ne vie în ajutor.

Se lumină din ce în ce mai mult şi deodată îmi dădui seamă cu groază pe ce fel de vas mă aflam. În tinereţe mă ocupasem mult cu studiul construcţiei de vapoare, am studiat şi formele celor mai vechi vase, astfel că nu-mi fu greu să recunosc acum că ne găseam pe un galion, (corabie mare de transport), cum se construia în secolul al XVI-lea şi XVII-lea.

Asta mi-o dovedeau cioturile catargurilor ciudat aşezate, curioasele construcţiuni pe. Puntea dinainte şi cea dindărăt. Şi acum îmi dădui seamă şi de ce era lemnul atât de neted. Era iarbă de mare veche de sute de ani, care se înţepenise pe lemnul înnegrit şi întărit ca fierul. Şi obiectele mici şi aspre erau scoici de mare, care se lipiseră în scobiturile lemnului.

Taifunul grozav, care răscolise marea aproape până-n fundul ei, scosese probabil la suprafaţă vasul din culcuşul său

străvechi. Stătuse se vede pe vreo stâncă, la o adâncime unde nu putuse fi descoperit, poate că şi într-un loc care nu fusese niciodată cercetat.

Nu era prea plăcut să te afli pe un vas care zăcuse poate vreo trei veacuri pe fundul mării. Cine ştie dacă în pântecele sau nu se mai aflau scheletele echipajului. Ba poate chiar comori jefuite din ţări străine. Îmi aruncai ochii spre distrugător şi mă speriat. Depărtarea se mărise simţitor şi dacă Osaki ne pierdea din ochi, nu mai era nădejde de scăpare.

Furtuna slăbise. Numai valurile ne mai zvârleau încoace şi-ncolo. Deodată observai cu spaimă că vechiul galion se scufundă cu partea dinainte. Năzuia oare să se întoarcă în culcuşu-i secular?

II.
SALVAREA MIRACULOASĂ.

CEI DOI MARINARI JAPONEZI, care se încleştaseră de parapetul ce ţinea încă bine, se uitară la mine. Erau foarte liniştiţi, deşi aveau ochii holbaţi şi priveau ţintă.

Depărtarea până la distrugător era acum de vreo două sute de metri. Ma gândeam dacă n-ar fi mai bine să ne încredinţam valurilor furioase şi să încercăm s-ajungem înot la vasul lui Osaki, mă şi pregăteam să fac un semn celor doi marinari să mă urmeze, când unul din ei arătă cu mâna înainte şi zise într-o englezească stricată:

— Domnu', colo salvare, colo insulă.

La vreo cinci sute de metri în faţa noastră, valurile îşi aruncau spuma la cel puţin douăzeci de metri înălţime, mereu în acelaşi loc. Acolo trebuia să fie o insulă, din care nu puteam vedea nimic, din pricina valurilor spumegânde. Când ne apropiarăm la vreo două sute de metri, prora galionului se afundase simţitor. Daca nu ajungeam repede la insulă, vechiul vas ar fi putut sa se dea brusc peste cap, lăsându-se în adâncime. Atunci am fi fost târâţi şi noi cu el şi ne-am fi înecat.

Când privii din nou înaintea mea, văzui ca se apropiase pana la o sută de metri de insula invizibilă din pricina spumei îngrămădită de valuri. Şi după cât se părea, partea dinainte a galionului nu se mai afundase.

Un val mai înalt ca toate de până acum izbi vasul nostru, care fu zguduit din încheieturi. Din pricina smuciturii grozave, se deschise lângă mine o uşa a căsuţei, pe care n-o văzusem, datorită muşchiului şi scoici cu care era acoperită.

Un puhoi de apa murdară se revărsă pe punte; sui repede pe o bârnă veche, ca să nu fiu udat.

Când apa trecu pe lângă mine, zării peşti şi crabi de forma ciudată, care mă interesau foarte mult pe mine, ca naturalist.

Întâmplător privii acum la cei doi japonezi pe care îi aveam tovarăşi şi băgai de seamă cu mirare că mutrele lor arătau acum o spaimă grozava. Cu ochii holbaţi se uitau ţintă spre deschizătura uşii de lângă mine; mă uitai şi eu într-acolo.

La început mă speriai şi eu, căci din gaura întunecată a uşii – îndărătul căreia erau ascunse taine de sute de ani – ieşi un braţ osos, care se lungea din ce în ce mai mult.

Acestuia îi urmă încă unul şi atunci recunoscui – răsuflând uşurat – că era una din acele caracatiţe uriaşe – numite şi păianjeni de mare – care trăiesc în apele japoneze. Tentaculele dinainte ale acestor crustacee ating uneori lungimi până la doi metri.

Zâmbii şi îndreptai priviri îngrijorate spre cei doi marinari. Dar iată că dihania întreagă ieşi afară, trecu pe lângă mine şi dispăru în mare, peste parapet.

Răsuflai uşurat – gândindu-mă că s-ar putea să iasă la iveală unul şi mai mare – când văzui că ne apropiaserăm de insulă până la vreo cincizeci de metri. Era destul de largă insula asta, căci în răstimpurile dintre două valuri puteam vedea pământ.

Acum chestia importantă era cât de puternică va fi ciocnirea galionului cu pământul.

— Domnu', ţine bine! strigă în aceeaşi clipă unul din marinari.

Sării jos de pe bârna pe care mă urcasem căci apa se retrăsese de pe punte; socoteam că e mai bine să mă încleştez de pervazul uşii deschise, chiar dac-ar fi fost ascuns vreun monstru înlăuntrul galionului.

Privind îndărăt, văzui că cei doi marinari se încleştaseră cu toată puterea de drugi. Spuma unui val uriaş ţâşni direct pe dinaintea noastră şi în clipa următoare se produse o izbitură care făcu se cutremure galionul.

Furăm zvârliţi de căsuţa din partea dinainte, atât de grozavă fusese izbitura. Simţirăm dureri mari în braţe, de parc-ar fi fost smulse din umeri.

Ne reculeserăm repede însă, căci trebuia să ne grăbim să ne dăm jos de pe vasul în primejdie, pentru că un alt talaz şi înşfăcase galionul. Lemnul vechi începu imediat să pârâie din toate încheieturile.

Ne căţărarăm repede pe căsuţa din partea dinainte şi alergarăm până la proră.

Spre bucuria noastră, băgarăm de seamă că debarcaserăm într-adevăr pe o insuliţă. De sigur că era nelocuită, dar cel puţin scăpaseră de primejdia ameninţătoare şi nădăjduiam că nu vom rămâne mult timp acolo. Marian şi Osaki vor purta ei de grijă să ne scape la vreme.

Acum însă trebuia mai întâi să ajungem teferi pe insulă, căci vârful prorei se afla la vreo opt metri deasupra pământului.

Cu multă băgare de seamă ne lăsarăm în jos, ţinându-ne cu mâinile de nişte ieşituri ale lemnului şi în cele din urmă puserăm piciorul pe uscat.

Ne îndepărtarăm în fugă de vechiul galion, care şi începuse să se desfacă, sub izbiturile valurilor uriaşe. La vreo douăzeci de metri de el mă oprii şi privii la spectacolul trist al distrugerii unei opere care ar fi putut împodobi cu cinste cel mai pretenţios muzeu. După cel mult zece minute nu mai rămăsese din vechiul vas decât un morman de lemnărie.

Întorsei privirea acum spre cei doi marinari japonezi. La o mică depărtare de mine ei se îndeletniceau de zor cu un lucru care zăcea la pământ. Mă îndreptai spre dânşii şi imediat, acela care vorbea puţin englezeşte, zise:

— Domnu', apă. Bun, dacă trebuie rămâne aici mai mult.

Într-o adâncitură în formă de peşteră a stâncii se afla apă şi când gustai puţin din ea o găsii limpede, rece şi bună de băut Deci, nu trebuia să ne temem că vom îndura setea.

Acum abia îmi reveni în minte ceea ce spusese marinarul.

— Dar de ce să rămânem aici mai mult timp? îl întrebai, mirat. Căpitanul Osaki va veni să ne ia de îndată ce va fi trecut furtuna.

— Poate dureze mult, domn, răspunse japonezul, dând din umeri. Furtună rău, mult vapoare suferă. Timp mult, înainte vie ajutor.

Rămăsei cam turburat Omul avea dreptate. La fel ca noi şi alte vapoare vor fi avut să sufere de pe urma taifunului şi până să vie ajutor din Yokohama sau alt port puteau trece câteva zile.

Nu era plăcută perspectiva de a rămâne atâta timp pe insula aceasta, căci chiar dacă aveam apă de băut, trebuia să ne mai gândim şi la mâncare. Dac-ar fi existat ceva sălbăticiuni sau păsări de mare, lucrul n-ar fi fost atât de greu, căci aveam cele două pistoale la mine. Dar mai venea apoi chestia dormitului, a focului… Cât puteam cuprinde cu ochiul, insula era formata numai din stâncă pleşuvă, colţuroasă, bătută de vânturi aspre. Era cu neputinţă şi ne adăpostim pe ea.

Vorbii cu unul din marinari despre asta şi el arătă spre Nord, spunând:

— Domnu', acolo mai bine.

Pe ce anume îşi sprijinea el părerea, nu prea vedeam; merserăm însă cât puturăm mai repede vreo două sute de metri şi deodată ne aflarăm pe marginea unui povârniş adânc, la poalele căruia se vedeau copaci ţepoşi.

— Foarte bun, domn – râse marinarul – acolo foc şi mâncare.

Da, acolo trebuia să găsim vânat şi adăpost împotriva vânturilor, astfel că începurăm imediat coborâşul nu prea uşor.

Abia intrarăm în pădure că şi dădui peste un mistreţ tânăr, pe care-l împuşcai, iar marinarul îl jupui şi-l spintecă. În peretele

stâncos pe care-l coborâserăm găsirăm o firidă mare pe cerc o aleserăm ca adăpost pentru noapte.

Al doilea marinar tăia cu cuţitul său multe vârfuri de crengi, din care făcu un culcuş moale. Apoi strânse ramuri uscate, bogate în răşină şi făcu un foc în faţa peşterii, la care fripserăm sălbăticiunea.

Un marinar alergă repede sus cu paharele noastre de buzunar şi aduse apă de băut, în vreme ce celălalt făcu din nişte crenguţe adevărate furculiţe.

Trebuie să mărturisesc că niciodată nu mi-a priit mai bine mâncarea ca atunci. După ce ne săturarăm, luarăm hotărârea să punem sus pe stancă un semn, care să arate prietenilor noştri că suntem acolo dacă ar fi venit să ne caute.

În scopul acesta fu tăiat un copăcel subţire, jupuit de crengi şi în vârful lui atârnarăm pielea de culoare deschisă a mistreţului, care ţinea foarte bine loc de steag. Semnul acesta fu aşezat sus, aproape de mare, într-o crăpătură de stâncă şi stindardul flutură în bătaia vântului aspru, în care se schimbase taifunul.

Ne retraserăm apoi în peştera apărată din trei parţi, ne puserăm hainele căpătâi şi în curând dormeam buştean.

Ne trezirăm abia spre seară, ieşirăm pe platou şi cercetarăm marea cu privirea, dar nu zărirăm nici un vapor. Mai înfulecarăm cate o bucală din carnea rece de mistreţ, dădurăm pe gât o înghiţitură de apa şi ne culcarăm din nou.

Trei zile încheiate trăirăm pe insulă şi aproape să-mi pierd speranţa că prietenii noştri vor mai da de noi. Nu duceam lipsă de mâncare, căci afară de mistreţi se mai găseau iepuri pe acolo şi marea ne dădea stridii proaspete, ba unul din marinari se pricepu chiar să prindă peşti, pe care îi fripserăm în frigare.

În sfârşit, în dimineaţa zilei a patra, văzurăm pe mare o trâmbă de fum, care se apropia repede dinspre Răsărit.

— Nu e vasul nostru, domnule, zise marinarul care vorbea englezeşte.

— Nici nu s-ar putea să fie el, răspunsei eu – căci reparaţia elicelor şi a lanţului cârmei cere mult timp. O fi alt distrugător, care a venit să ne caute.

După un ceas de mare încordare, recunoscurăm nelămurit un distrugător care venea de-a dreptul spre insula pe care ne aflam. Asta însemna că era în căutarea noastră şi imediat trimisei un marinar în peşteră să aducă hainele şi paharele pe care le lăsaserăm acolo.

În cele din urmă, marinarul îmi zise că vasul care se vedea e un tovarăş al distrugătorului nostru, cu domiciliul tot în Yokohama. Asta însemna că prietenii noştri scăpaseră cu bine, ceea ce mă linişti pe deplin.

După puţin timp, distrugătorul ajunse aproape de Insulă şi o barcă fu lăsată repede pe apă. Când acostă lângă stâncă, rămăsei dezamăgit, nevăzând nici pe Marian nici pe Pongo. Dar tânărul locotenent care sări dintr-însa, mă lămuri îndată.

— Locotenentul Hido – se prezentă el – vă aduc salutări din partea tovarăşilor dv., care au ajuns cu bine în Yokohama, domnule Bertram. Din nenorocire, căpitanul Osaki a primit trista veste că fiica sa Hako a dispărut, cu o zi înainte. Camarazii dv., au pornit imediat pe urmele dispărutei, astfel că n-a venit nici unul din ei încoace.

— Îţi mulţumesc din inimă, domnule locotenent – zisei eu – atunci plecăm îndată. Furăm transportaţi repede pe distrugător unde mă întâmpină căpitanul Fujo, care-mi istorisi aceeaşi poveste, adăogând, însă:

— Prietenul dv., domnul Farrow, urmează să vă dea de veste mereu, pe adresa camaradului meu Osaki, unde se găseşte, pentru ca să puteţi veni după el cu maşina sau cu trenul. Era de părere chiar c-ar fi mai bine să-l urmaţi mai târziu, când i-aţi putea aduce ajutor în vreo formă oarecare.

Aproape fără să-mi fi dat seamă, vasul pornise şi ne aflam în drum spre Răsărit. Întrebai pe căpitan cât timp va dura călătoria până la Yokohama.

— Exact cincisprezece ore, îmi răspunse el. Ne aflăm aici în strâmtoarea Van Diemen. Până la Yokohama sunt vreo mie de kilometri.

— Aoleu! Asta înseamnă că voi sosi cu treizeci de ore întârziere – zisei eu – căci şi d-ta ai făcut cincisprezece ore până aici.

— Aşa e, dar drumul nu mi s-a părut lung, căci ţineam să-l cunosc pe omul care a făcut o călătorie pe furtună, cu un vas care a ieşit din mare. Domnul Farrow a recunoscut îndată că trebuie să fie vorba de un vapor vechi de cel puţin trei sute de ani.

— N-a greşit, a fost un galion dintr-acelea care se construiau în veacul al şaptesprezecelea. Păcat că l-au distrus valurile.

Ne întinserăm la vorbi asupra acestei minuni şi în vremea asta se apropiaseră şi alţi ofiţeri care vorbeau foarte bine englezeşte. În cele din urmă aduse vorba şi asupra lui Marian.

— N-a fost atât de simplu – zise căpitanul – vasul camaradului meu a rămas cu totul în voia valurilor, deoarece amândouă lanţurile cârmei se rupseseră. Mare noroc au avut că au ajuns nevătămaţi în marea Japoneză. Eu l-am găsit pe camaradul Osaki şi l-am remorcat până la Yokohama.

Acolo a primit vestea tristă a răpirii fiicei sale. Am încărcat repede cărbuni şi am pornit iar la drum să dau de dv.

III.

URMĂRIREA BANDIŢILOR.

DUPĂ CUM PREVĂZUSE CĂPITANUL FUJO, după cincisprezece ore ajunserăm în Yokohama, îmi luai repede rămas-bun de la amabilii ofiţeri, mai salutai pe câţiva locotenenţi de pe vasul lui Osaki, care erau prezenţi acolo, apoi mă urcai în maşina care mă aştepta.

Cu mare viteză străbăturăm frumosul oraş şi după o jumătate de ceas ajunserăm la o casă înconjurată de o gradină minunată şi foarte bine îngrijită.

Căpitanul Osaki avea gust bun, căci casa asta părea o adevărată bijuterie în care ţi-ar fi fost mai mare dragul să-ţi închei viaţa. Când sării din maşină, un Japonez mărunţel cu chipul inteligent deschise poarta grădinii.

Se înclină adânc înaintea mea şi zise în englezeşte:

— Domnule Bertram, domnul Farrow n-a trimis nici o veste până acum. Odăile dv. sunt pregătite. Vă rog să mă urmaţi.

Mi se puse la dispoziţie un dormitor şi o odaie de locuit şi, spre bucuria mea, găsii acolo puşca şi sacul cu lucrurile melc. După ce îmbucai ceva, mă culcai, ca să fiu în puteri a doua zi dimineaţa, căci nădăjduiam să capăt vreo veste de la Marian.

Dar abia dormisem două ceasuri, ci servitorul mă trezi, spunându-mi că sunt chemat la telefon. Sării repede din pat şi alergai în odaia de lucru a căpitanului, unde se afla telefonul.

Un glas necunoscut îmi aduse la cunoştinţă următoarele, într-o englezească fără cusur:

— Aici locotenentul Kuma. Comunicare din partea domnului căpitan Osaki. Domnii vă aşteaptă imediat în restaurantul „Curtea londoneză", din port, deoarece au găsit urme acolo. Văi roagă să veniţi cu tot echipamentul, căci veţi porni mai departe.

Înainte să pot cere vreo lămurire, locotenentul închise aparatul. Hotărâi atunci să urmez chemarea camarazilor.

Spusei asta servitorului, care făcu însă o mutră foarte îngrijorată.

— Restaurantul „Curtea londoneză" este un local foarte rău văzut – zise el, prevenindu-mă.

— Mulţi străini au dispărut acolo fără urmă. Domnule, mai bine luaţi politia cu dv..

— Nici prin gând nu-mi trece! Dacă localul are într-adevăr renume prost, atunci o fi adevărat că urmele dispărutei duc într-acolo, răspunsei, devenit mai liniştit, căci acum eram într-adevăr încredinţat că voi găsi pe tovarăşi.

— Adu-mi, te rog, repede o maşină care să mă ducă până în apropierea restaurantului.

— Cu plăcere, domnule doctor, dar mi-aş îngădui să vă mai previn odată, căci dv. Nu cunoaşteţi bine pe compatrioţii mei.

— În schimb îi cunosc cu atât mai bine pe chinezi, cu care avem de-a face acum – râsei eu.

— Soarta ne-a aruncat prin multe meleaguri care mişună de bandiţi şi de criminali şi am scăpat teferi până acum. Aşa că nu mă tem de nimic.

— Ştiu domnule, dar tocmai din această pricină nu trebuie să fiţi neprevăzători. Luaţi cu dv. câţiva poliţişti care să vă aştepte în apropierea localului cu pricina şi să pătrundă înăuntru după câtva timp, când le veţi da de veste că totul e în ordine.

— Cu asta aş strica tot planul prietenului meu, răspunsei, râzând. N-avea grijă, voi fi cu băgare de seamă să nu cădem în vreo cursă. Acum vezi repede de o maşină! Locotenentul Kuma aşteaptă.

Făcând o plecăciune politicoasă, servitorul părăsi odaia. După câteva minute se auzi afară claxonul unui automobil. Străbătui repede grădina şi mă urcai în maşină, care porni îndată în goană. După vreo douăzeci de minute şoferul opri şi-mi arătă spre câteva ferestre luminate, cu perdele ţipătoare şi zugrăveli la fel.

Plătii şi mă îndreptai într-acolo. Aceasta să fie, aşa dar, faimoasa „Curte londoneză”? Mai curând îmi făcea impresia unui local aşezat, în care se joacă biliard pe consumaţie.

Când deschisei uşa mă izbi în faţă o duhoare grozavă. Drept să spun, nu era de loc aerul dintr-un restaurant ales, ci un amestec de fum de pipă, basamac, vin şi sudoare omenească.

Nu făceau de loc impresie bună fiinţele care se aflau la mesele acelea murdare şi care mă priviră bănuitor. Printre mulţi japonezi şi mai mulţi chinezi şi câţiva malaiezi, văzui şi multe europeneşti, care păreau însă sălbăticite de o viaţă ticăloasă.

Prin câte or fi trecut oamenii aceştia. Ce sfârşit îi aştepta oare?

Stăpânit de aceste gânduri, îmi făcui loc printre mese, dar zadarnic căutai să-i descopăr pe Marian şi Pongo. Nici pe Osaki nu-l zării şi mă şi cuprinse teama că am căzut într-o cursă. Când un japonez subţirel, cu figura foarte inteligentă, se sculă de la o masă şi veni spre mine. Îmbrăcămintea lui era şi ea ca val de lume, dar rămăsei încredinţat îndată că trebuie să fie un om deosebit de ceilalţi de acolo.

— Domnul doctor Bertram? îmi şopti el. Eu sunt Kuma. Vă rog, nu-mi daţi nici un titlu, trebuie să fim cu băgare de seamă. Veniţi, vă rog, cu mine, camarazii dv. Vă aşteaptă în fund, într-una din cabine, unde trag cu urechea la cele ce vorbesc nişte indivizi într-o încăpere alăturată.

— Urma celei dispărute duce într-adevăr încoace? întrebai eu încet.

— Da, un membru al bandei s-a trădat la beţie şi a indicat noaptea aceasta ca dată a întâlnirii. Domnul Farrow speră să

capete aici indicaţiuni preţioase asupra locului unde a fost dusă răpită.

— Ai vreo idee unde se află tânăra? îl întrebai.

El dădu din umeri:

— Asta n-ar putea s-o spuie nimeni. Poate aici, în oraş, poate pe mare, dar nu e cu neputinţa să se afle şi în interiorul ţării, la Fudşijama sau în altă parte, căci banda îşi va zice că Osaki va pune sub supraveghere toate porturile.

— Ai dreptate. Când spiritele se vor fi liniştit oarecum şi paza va fi slăbit, va mai fi timp ca răpită să fie dusă pe uscat.

Kuma se uită pe furiş la mine, dădu din cap şi zise încet:

— Tot ce se poate. I-am spus-o şi eu căpitanului, dar acum s-a găsit aici urma aceasta după care trebuie să ne luăm, fireşte. Poftim, asta e uşa!

Locotenentul deschise o uşă mică, îngustă, aproape nevăzută, în perete şi mă invită foarte politicos s-o iau înainte. Văzui pe japonezii de la mesele apropiate zâmbind mai mult ca de obicei, dar deoarece în aceeaşi clipă simţii mirosul caracteristic de opiu izbindu-mă în faţă, îmi explicai lesne zâmbetele acestea.

De sigur că ei se gândeau că Kuma vroia să mă ducă într-adins în odaia de fumat opiu, ca să mă poată jefui în voie când voi fi pierdut în visuri amăgitoare. Dacă ticăloşii aceştia ar fi ştiut că însoţitorul meu îmbrăcat ca vai de lume era un locotenent, de sigur că n-am fi ieşit vii de acolo.

Trecui repede prin deschizătura întunecată şi mă trezii într-un gang îngust, cu pereţi de lemn.

— Mereu înainte! şopti Kuma îndărătul meu, după ce închisese uşa. Cabinele sunt în încăperea mare din fund.

Străbătui repede gangul lung, dădui la o parte o perdea de mătase şi intrai într-o încăpere mare, în jurul pereţilor căreia se aflau despărţituri de lemn, acoperite cu perdele grele de mătase.

Locotenentul se duse spre una din ele şi-mi făcu semn cu capul să-l urmez. Kuma apucă perdeaua cu mâna stângă şi se dădu puţin în lături ca să-mi facă loc.

În aceeaşi clipă mă pomenii cu o lovitură atât de puternică în coaste, încât făcui câţiva paşi în cabină, poticnindu-mă. Apoi primii în cap câteva lovituri cu un mănunchi de nuiele de bambu şi căzând, îmi pierdui cunoştinţa.

*

Când mă trezii într-un târziu, îmi simţii la început numai capul, care mă durea şi-mi vâjâia grozav, izbutind; după un răstimp, să deschid ochii, fui nevoit să-i închid repede, căci o lumină orbitoare îmi luă văzul.

— A, domnul Bertram îşi revine în fire! auzii glasul batjocoritor al locotenentului Kuma.

Furia ce mă cuprinse pentru uşurinţa cu care mă lăsasem atras în cursa aceasta atât de străvezie, totuşi avu şi o parte bună. Căci grăbi îmbunătăţirea stării mele.

Clipii de câteva ori, apoi ochii mi se obişnuiră cu lumina aceea puternică şi-mi plimbai privirea prin încăpere. Fireşte că în timpul cât zăcusem fără cunoştinţă fusesem scos afară din cabină şi acum mă aflam probabil în vreo pivniţă, căci pereţii, acoperiţi cu mătase, aveau în acesta pete negre, care dovedeau că erau umezi pe dedesubt.

Observasem imediat că în faţa mea stăteau câţiva oameni la o masă; căutai să-mi dau seamă întâi în ce fel de încăpere mă găseam, pentru ca nu cumva duşmanii mei să creadă că mi-ar fi teamă de dânşii.

Şi din acelaşi motiv mă îndeletnicii apoi cu legăturile mele, de care n-aveam ce să mă plâng, la drept vorbind. Încheieturile mâinilor îmi erau strânse cu sfoară subţire, care la cea mai mică încercare de a mă libera îmi intra adânc în carne. Picioarele îmi erau legate în acelaşi fel, aşa că-mi dădui seamă repede că-mi va fi cu neputinţă să mă liberez singur.

Abia după asta îmi îndreptai privirile spre indivizii de la masa din faţa mea. Erau patru. Trei chinezi şi Kuma, care îmi rânji batjocoritor.

Zâmbeau şi chinezii, dar zâmbetul lor avea ceva fioros, ameninţător.

— Ei, domnule Bertram, cum îţi place aici? Făcu „locotenentul”.

— Cât se peste de bine răspunsei, calm: Numai că pereţii par să fie cam umezi.

Chipul lui Kuma se schimonosi o clipă. Chinezii, însă, nici nu tresăriră la răspunsul meu. Unul din el se ridică, mă privi scrutător şi zise, liniştit, într-o englezească fără cusur:

— Ne-a venit o telegramă din Shanghai în care ni se vesteşte moartea vărului meu Sao-Shung. Afară de căpitanul Osaki, a cărui fiică se află în puterea noastră, mai sunt vinovaţi de moartea lui cunoscuţii aventurieri (amintim din nou aici ca expresia „aventurier” nu trebuie luata in înţelesul obişnuit, ci în unul nobil, cutreierător prin lume, însetat de viaţa plină de primejdii pe care o oferă călătoriile îndelungate) Farrow, Bertram şi însoţitorul lor de rasă neagră. Pe unul îl avem în gheare – acesta eşti d-ta, domnule Bertram. Şi cred că-ţi dai seamă că va trebui să plăteşti acum pentru asta, cu atât mai mult cu cât şi la Singapore ai răpus viaţa unei rude a mele.

— Cred ceea ce spui – răspunsei eu, cât se poate de liniştit, izbutind să zâmbesc chiar; nădăjduiesc, însă, că vă va părea rău mai târziu. Prietenul meu şi mai cu seamă Pongo, se vor răzbuna grozav.

Chinezul ridică mâna:

— Nu ne temem de prietenii cu care te lauzi. Poate că în curând vor fi şi ei aici, în mâinile noastre. Pregătirile pentru asta au şi fost făcute. La început vroiam să te executăm imediat pe d-ta, dar acum am luat hotărârea ca să-i prindem şi pe tovarăşii d-tale, ca să vă vedeţi unul altuia chinurile la care veţi fi supuşi. Vom avea prilejul să petrecem niţel.

— Recunosc şi asta, răspunsei şi mai liniştit, căci acum simţii trezindu-se în mine nădejdea că tovarăşii mă vor elibera.

Chinezul păru să-mi ghicească gândurile, căci zâmbi şi zise:

— Tovarăşii d-tale nu te vor putea elibera, căci vor cădea ei înşişi în capcană. Am şi telefonat la casa căpitanului, că ai fi dispărui aici. N-are decât să poftească politia, de găsit nu te va găsi, căci te afli într-un loc unde nici un străin n-a intrat vreodată.

Kuma însă va atrage asupra-i atenţia domnului Farrow şi-i va călăuzi în regatul nostru subteran.

Planul era drăcesc, dar mă puteam bizui pe Marian şi Pongo. Atât de lesne nu se vor lăsa ei atraşi în cursă.

Din prevedere mă prefăcui cam speriat, ceea ce păru să-i mulţumească mult pe Chinezi şi pe Kuma. Cu deosebire acesta din urmă rânji şi zise cu o bucurie răutăcioasă:

— Poţi fi încredinţat că-mi voi juca bine rolul, domnule Bertram. Pe mulţi funcţionari şi străini i-am atras eu aici. Fireşte că n-au mai văzut lumina zilei nici unul din ei, căci marea le-a înghiţit cadavrele.

ÎI privii liniştit pe ticălos şi zisei:

— Atunci a venit vremea să fii pedepsit pentru crimele d-tale. Nădăjduiesc că vom şi izbuti s-o facem.

Kuma râse ironic, dar cu furie nestăpânită.

— Idiotule! scrâşni el apoi. Crezi într-adevăr că prietenii d-tale îţi vor putea ajuta? Haha, îi vei vedea curând legaţi în fata d-tale şi atunci vom auzi cine se va tângui mai mult.

— De sigur că voi, răspunsei calm, ceea ce făcu pe criminal să spumege de mânie.

Mă gândii să mă folosesc de mânia lui, nădăjduind să pot afla locul unde fusese dusă tânăra fată. De aceea adăugai repede:

— Ne vom duce la Fudşijama şi o vom aduce înapoi pe Hako, scumpul meu Kuma.

Efectul vorbelor melc mă surprinse chiar pe mine. Chipul Japonezului se schimonosi de furie, iar Chinezilor le pieri zâmbetul, săriră în sus şi vorbiră mânioşi cu Kuma.

Acesta părea că se apără, arăta mereu spre mine şi făcu gesturi dispreţuitoare. Le spunea, probabil, că n-are importantă faptul că ştiu şi eu unde află fata răpită.

Mă bucuram în gând dă-mi izbutise şiretenia. Eram cât se poate de sigur că tovarăşii mă vor liberi.

Chinezii se aşezară la locurile lor, numai Kuma rămase în picioare, cu privirea întunecată. După o pauză mai lungă, Chinezul care vorbise întâi, zise:

— Tovarăşul nostru de aici a făcut o greşeală când ţi-a pomenit de Fudşijama. Pe de altă parte am făcut şi noi o greşeală trădând, prin enervarea noastră, că într-adevăr acolo se găseşte fata răpită. Dar nu strică de loc să ştii asta, poţi chiar să povesteşti şi prietenilor d-tale, căci toţi veţi fi în curând amuţiţi pentru totdeauna.

Un bec albastru se aprinse şi se stinse într-un ungher al încăperii.

Chinezii se ridicară repede şi cei care vorbise spuse triumfător:

— Acesta e semnalul că tovarăşii d-tale au venit cu poliţia. Acum încep sus cercetările fără rezultat. În curând poliţia se va retrage, căci ştie ca totul e în zadar.

Apoi se va arăta Kuma, va atrage asupră-i atenţia domnului Farrow şi-l va momi aici jos.

După această scurtă cuvântare a şefului, „locotenentul" părăsi încăperea printr-o nişă ascunsă. Cei trei Chinezi scoaseră la iveala mănunchiuri de bete de bambu şi se aşezară în aşa fel încât uşă încât să nu poată îi văzuţi îndată, în schimb să poată lovi imediat pe cel care ar fi intrat înăuntru.

Mă cam simţii neliniştit vădind pregătirile acestea, Luai hotărârea să-l previn prin vreun ţipat pe tovarăşul meu care ar fi intrat.

Ca şi cum mi-ar fi ghicit gândurile, Chinezul care făcea pe şeful, veni repede lângă mine şi-mi apăsa cu atâta putere beregata încât simţii că-mi pierd răsuflarea Iii clipa următoare aveam un căluş în gura, pe care mi-l legă pe după ceafă.

— E mai bine aşa! făcu el. Altminteri te pomeneai că-ţi dă în gând sa le dai de veste tovarăşilor d-tale. Când te-or vedea însă legat şi cu căluş, vor intra repede înăuntru. Pe urmă, treaba noastră!

Planul său părea să fie bun şi îngrijorarea mea creştea mereu. Mă gândii însă la puterea uriaşă şi la dibăcia lui Pongo, ceea ce mă liniştii.

În cele din urma se păru că se apropie momentul hotărâtor. Chinezii îşi îndreptară trupurile şi ridicară nuielele grozave. Uşa se deschise şi locotenentul Kuma intră. Veni cu paşi repezi spre mine şi daca n-aş fi avut căluşul fi scos o exclamaţie de. Surprindere.

Căci cel ce venea nu era locotenentul Kuma, ci căpitanul Osaki, care purta vestmintele celui dintâi. În mâna lui luci deodată un cuţit şi în clipa următoare aveam mâinile libere. Îmi vârî repede în mană cuţitul şi pistoalele, se-ntoarse apoi şi, cu pistolul ridicat se înţepeni în faţa celor trei chinezi.

Aceştia se adânciseră atât de mult în planul lor, încât nici nu priviseră spre noi. Deodată, însă, toţi trei fură scuturaţi de un fior, strânseră în mană nuielele de bambu şi ridicară braţele şi mai sus.

Zadarnic însă. Ca o panteră ţâşni brusc Pongo prin uşă. Se întoarse apoi cu iuţeala fulgerului, se năpusti cu strigătul său de atac asupra bandiţilor, îl înhăţă pe şef şi-l zvârli în ceilalţi doi chinezi.

Galbenii se prăbuşiră fără să scoată un geamăt.

Uriaşul negru se apropia de mine, cu chipul strălucind de bucurie. În vremea asta eu îmi slobozisem picioarele, scosesem căluşul din gură şi strânsei mâna credinciosului meu tovarăş.

— Pongo, te-ai purtat iar ca un viteaz, îi zisei.

— Oh, bine că masser Bertram găsit iarăşi, zise el, stânjenit. Masser Farrow şi Pongo avut frică mare.

— Ştiu, dragul meu, răspunsei, mişcat. Eşti într-adevăr un om bun şi credincios.

Mă întorsei pe urmă spre căpitan şi-i strânsei mâna, recunoscător. În aceeaşi clipă intră şi Marian; revederea noastră fu nespus de călduroasă. Întrebai îndată:

— Cum aţi băgat de seamă că Kuma ăla a căutat să mă atragă în cursă?

— Asta e meritul servitorului meu – răspunse căpitanul – mi-a spus numele pe care l-ai pomenit d-ta şi atunci mi-am dat seamă îndată că trebuie să fie un înşelător, căci nu cunosc nici un locotenent Kuma. Afară de asta nu era adevărat că ne-am fi aflat aici. Am luat numaidecât vreo câţiva poliţişti şi am cercetat încăperile de sus, dar ne-am dat seamă îndată că trebuie să te afli undeva jos. Am aşteptat câtva timp şi peste puţin se ivi şi Kuma care se pricepu să ne atragă atenţia asupră-i, ca să dispară apoi pe o uşă tăinuită.

— Şi unde e acum? Întrebai.

— La strămoşii săi, zâmbi căpitanul – Pongo s-a luat după el, l-a ajuns în gang şi i-a făcut de petrecanie, aşa cum ştie el.

IV.
LA FUDŞIJAMA.

— DAR CUM AŢI GĂSIT ÎNCĂPEREA asta de aici? mai cercetai eu.

— Gangul ducea dea dreptul încoace. Am bănuit îndată planul lor, de aceea mi-am pus repede vestmintele lui Kuma şi am pornit înainte; După cum vezi, lucrul a mers de minune. Acum să-i tragem de limbă pe criminali Vai de ei dacă nu mi-or spune unde se află fiica mea!

Îi ferise Dumnezeu înainte, însă, pe cei trei Galbeni. Pongo făcuse treaba pe de-a-ntregul, căci dintr-o singură lovitură îi

omorâse pe toţi. Nu era de mirare, căci izbise cu o furie de taur.

Osaki privi cadavrele şi dădu din cap.

— S-a irosit o nouă speranţă, zise el cu mâhnire. Unde s-o căutăm acum pe Hako?

— Ţi-o pot spune eu, strigai, plin de mândrie. Se află în apropiere de Fudşijama.

Povestii repede cum se dăduse de gol Kuma şi cum îi trăsesem de limbă pe ceilalţi.

— Bravo, Robert! strigă Marian şi căpitanul îmi strânse mâna.

După câteva clipe, prietinul meu zise:

— Acum se pune întrebarea cam pe unde s-o căutăm pe dispărută. Cuvântul „Fudşijama" e nelămurit, căci ţinutul acesta e foarte întins. Domnule Osaki, ai d-ta vreun punct de sprijin. Unde ar putea fi acolo vreo ascunzătoare pentru fiica dumitale?

— În jurul Fudşijamei, muntele nostru sfânt sunt câteva sate, dar şi colibe şi case singuratice presărate pe povârnişurile învecinate. Va fi foarte greu s-o găsim pe dispărută în ţinutul acesta întins, căci n-avem nici un punct de sprijin.

— Cu toate astea o vom găsi noi, zise Marian, cu hotărâre. Mâine dis de dimineaţă pornim la drum. Sau, mai bine s-o facem chiar acum îndată, ca nu cumva aceia care o au în mână pe fiica d-tale să se răzbune asupra-i, când vor afla de moartea şefului lor. Domnule Osaki, dă ordin să fie maşina d-tale! Pornim dea dreptul de aici.

Eu cu Pongo rămăsei jos lingă cadavrele bandiţilor, în vreme de Osaki şi Marian se duseră sus ca să anunţe poliţia şi să dea ordin ca să vină maşina căpitanului.

După câteva minute călătoream cu aceasta dea lungul ţărmului mării, către sud-vest, spre muntele sfânt al Japoniei. Fudşijama, cel înalt peste trei mii de metri. Depărtarea până la pantele vulcanului era de vreo sută de kilometrii.

Fireşte că nu înaintam prea repede, căci ne opream în fiecare sat şi Osaki trezea din somn toţi locuitori, ca să-i întrebe daca nu cumva văzuseră trecând pe acolo nişte Chinezi care sa le fi bătut la ochi.

Dur totul fu în zadar, căci nimeni nu observase ceva deosebit, care să-i atragă luarea aminte.

După ce străbăturăm vreo optzeci de kilometri şi ar fi trebuit să vedem încă de mult muntele sfânt, dacă ar fi fost lumină. — Maşina se opri înaintea unei căsuţe de lemn, care stătea departe de şosea, într-o livadă.

— N-are nici un rost să mai întrebăm, zise căpitanul, deznădăjduit.

Coborî totuşi din maşină şi merse spre căsuţă, unde bătu în uşă. După câtva timp îl auzirăm vorbind şi deodată strigă, agitat:

— Domnilor, veniţi repede încoace, vă rog, aflu ceva important.

Sărirăm din maşini şi alergarăm într-acolo.

— Locuitorul acesta spune că acum trei zile i-au bătut la ochi câţiva chinezi care trecură pe aici cu o trăsurică. Făceau o impresie proastă, priveau speriaţi şi şeful lor era un bărbat înalt. Probabil banditul pe care l-a ucis Pongo. Întrebau de drumul care duce spre o colină din apropiere. Colina asta e în faţa muntelui sfânt şi locuitorii de prin partea locului o ocolesc, deoarece se spune că sălăşluiesc acolo duhuri rele.

— Atunci să ştii că fiica d-tale se afla pe colina aceea – îşi dădu cu părerea Marian. — Întreabă-l caţi oameni erau.

— Patru – zise căpitanul – dar trei dintr-unşii s-au întors azi la oraş. Aşadar banda ne-a atras întâi spre Tokio, ca să poată pregăti capcana pentru noi în Yokohama.

— Atunci fiica d-tale e păzită numai de un singur individ – zise Marian, vesel – astfel că îi va fi lucru uşor s-o liberăm. Ştii cumva daci există case pe colină?

— Un templu mic şi vechi – răspunse căpitanul după ce stătu puţin de vorbă cu omul din colibă. Altceva nimic.

— Spune-i să-ţi descrie drumul la templul acela! zise prietenul meu, după ce chibzui câteva clipe.

Osaki vorbi iar cu locuitorul căsuţei, apoi zise:

— Zice că poteca e greu de urcat şi mai ales pe întuneric e cu totul cu neputinţă. Chiar ziua trebuie să fii cu mare băgare de seamă, ca să nu te prăvăleşti.

— Cu cât o întreprindere e mai grea, cu atât ne aţâţă mai mult, zise Marian, cu hotărâre. Roagă-l pe omul acesta să ne călăuzească cel puţin până la începutul potecii şi să ne descrie cam cum e aceasta în susul ei.

Urmă o convorbire cam agitată între Osaki şi ţăranul japonez, apoi auzii sunând bani de argint şi în cele din urmă căpitanul zise:

— N-a fost de loc uşor, domnilor. Colina asta pare să fie foarte temută de compatrioţii mei şi ţăranul acesta n-a vrut cu nici un chip să ne ducă până-n apropierea ei. Spunea ca tocmai acum dau târcoale pe acolo duhurile rele, ca să prindă şi să omoare pe oamenii care cutează să se apropie. Dar banul are o putere mai mare ca frica.

— Numai de ne-ar călăuzi pe drumul adevărat, făcu Marian, căci s-ar putea ca teama să-l facă să apuce în altă parte. I-ai putea spune că Pongo al nostru, pe care va avea prilejul să-l vadă curând, e şi el un duh rău, care-l va sfâşia în bucăţi dacă i-ar da în gând să ne tragă pe sfoară.

Îngrijorarea lui Marian mi se părea exagerată, dar îmi dădui curând seama că preţuise bine firea ţăranului. Când omul îl zări

pe Pongo ivindu-se în lumina farurilor automobilului, vru s-o ia la fugă. Dar uriaşul negru îl şi înhăţase de ceafă.

Bietul om începu să tremure vargă. Osaki însă îi vorbi ceva ce păru că-l mai liniştească. În cele din urmă căpitanul îşi şterse sudoarea de pe frunte şi zise:

— Aşa, s-a făcut şi asta. Ai avut dreptate, domnule Farrow, se bătea cu gândul să ne ducă la altă colină, de unde puteam ajunge la aceea care ne trebuie, dar pe un drum mai anevoios. L-am lămurit eu însă dă Pongo îl va ocroti de duhurile rele şi acum e gata să ne călăuzească pe drumul adevărat.

— Bun, acum să pornim! zise Marian. Ar fi bine să stingi farurile maşinii, domnule Osaki Ar fi trebuit s-o facem de mult cădi s-ar putea, să-i fi bătut la ochi aceluia care o păzeşte pe prizonieră.

— Bine zici! exclamă căpitanul. Colina se află în apropiere, dar omul nu cred să-şi spuie că vizita e hărăzită lui.

— Atunci e mai nimerit ca maşina să se întoarcă şi să vie mâine să ne ia. Asta e mai puţin bătător la ochi decât dacă şoferul ar stinge acum farurile.

— Ai dreptate şi de data asta, zise Osaki. La toate te gândeşti d-ta, domnule Farrow.

Noi ne adăpostirăm sub copaci în vreme ce maşina întoarse. Când dispăru, trebuirăm să ne obişnuim întâi ochii cu întunericul. Curând însă luna străbătu printre norii ce acopereau cerul, îngăduindu-ne să vedem la câţiva paşi de noi!

Sub conducerea ţăranului, pornirăm la drum. Şoseaua se îndepărta de mare şi cotea acum printre lanţuri de coline; ne apropiam de ţinutul muntelui sfânt.

După vreo jumătate de ceas ajunserăm într-o vale îngustă şi lungă, care era cufundată într-o lumină de amurg. Călăuza noastră se alipi acum de Pongo, nădăjduind că acesta îl va ocroti de duhurile rele.

În cele din urmă ne găsirăm la capătul văii, ne făcurăm drum printre dărâmături de stâncă şi bolovani, pentru ca s-ajungem în faţa unei trecători înguste, care ducea în sus, pe o pantă foarte înclinată. Călăuza vorbi câtva timp cu Osaki, făcu apoi stânga-mprejur şi o luă în goană înapoi.

Ne aflam la începutul potecii şi căpitanul ne spuse:

— Domnilor, după vreo cincizeci de metri poteca face o cotitură bruscă spre dreapta, apoi duce pe marginea prăpastiei tot înainte. Partea asta a drumului e cu deosebire primejdioasă, pentru că la un pas greşit ne-am rostogoli în adâncime de la o sută de metri…

Osaki vru să mai spuie ceva, dar îşi rupse vorba şi îşi încordă auzul spre stânca înaltă. Apoi şopti deodată, cu glas răguşit:

— Asta a fost vocea lui Hako a mea! Să i se fi întâmplat ceva? Să ne fi observat paznicul?

Noi nu auziserăm nimic, dar Pongo mormăi:

— Massers, femeie strigat sus.

— Părea înspăimântat glasul? întrebă Marian.

— Nu, Massers, a chemat oameni.

— Ei vezi, domnule Osaki – şopti Marian căpitanului – fiica d-tale te-a chemat, cuprinsă de dor. Acesta e un semn că paznicul se simte cu desăvârşire în siguranţă înainte! Poate că o liberăm uşor acum. Ia spune-ne cum e poteca mai departe?

Căpitanul îşi stăpâni emoţia şi răspunse:

— După cei o sută de metri ce duc pe marginea prăpastiei, se poate vedea iarăşi la dreapta templul vechi, care se află pe un platou ieşit în afară. De acolo porneşte o potecă până la o stâncă.

— Şi cu asta se sfârşeşte? întrebă Marian. Dar atunci unde e Fudşijama?

— Când staţi în faţa templului, puteţi zări deasupra voastră ultima stâncă, iar în fund de tot se înalţă spre cer creştetul alb al muntelui sfânt.

— Am cam priceput eu cum vine asta, zise Marian. Atunci să pornim îndată la drum.

Sub conducerea lui Marian începurăm să ne căţărăm pe poteca înclinată şi izbutirăm s-ajungem, fără să facem zgomot, la cotitură. Acum venea ce era mai greu, căci partea aceasta a colinei – pe marginea căreia ducea drumul primejdios – zăcea într-un întunerec desăvârşit. Trebuia să ne bizuim numai pe simţuri.

Marian dispăru după cotitură, urmat de Osaki, apoi veneam eu şi la sfârşit Pongo.

Din vreme în vreme Marian ne vestea când venea o bucată grea a drumului, înaintam la pas, dibuind drumul cu mâinile.

Să fi străbătut vreo sută de metri când prietenul meu se opri deodată, ceea ce ne făcu şi pe noi să stăm pe loc.

De sus se auzi iar un glas omenesc.

— Mă chemă! gemu Osaki. Domnule Farrow, te rog din suflet mai repede!

— Damnate Osaki, acum mai mult ca oricând e nevoie să nu-ţi pierzi cumpătul! Şopti Marian, cu oarecare asprime. Din chemarea aceasta poţi vedea doar că paznicul n-are nici o bănuială, aşa că-l vom putea lua pe neaşteptate şi o vom elibera pe fiica dumitale.

— Ai dreptate, domnule Farrow, voi liniştit! Zise nefericitul părinte. Să mergem încet înainte!

V.
PONGO SALVATORUL.

CU BĂGARE DE SEAMA, ne puserăm iar în mişcare. Mai aveam de făcut încă vreo patruzeci de metri până la cotitura de unde puteam vedea templul.

Când Marian făcu încă un popas – probabil ca să dea la o parte vreo piedecă din cale – mă folosii de prilej şi întrebai peste umăr:

— Pongo, iei seama să nu vie nimeni în urma noastră?

Neprimind nici un răspuns, gândii dintru-ntâi că rămăsese ceva mai în urmă, dar văzând că nici când Marian porni iar, Negrul nu se vedea, vestii căpitanului dispariţia uriaşului şi Osaki transmise ştirea mai departe prietenului meu. Acesta îmi răspunse tot prin căpitan, că Pongo o fi punând la cale pe socoteala lui o încercare de eliberare şi că ne putem încrede într-unsul Asta aşa era, deşi nu-mi puteam explica unde putea să fi dispărut aşa, pe nesimţite, prietenul nostru negru. Greutatea drumului îmi abătu gândurile de la această dispariţie. Deşi ne sileam să nu facem nici un zgomot nu puteam totuşi să ocolim ca să nu lovim vreo pietricică. Dar asta n-avea ce să ne îngrijească căci însuşi muntele nu era chiar atât de mort cum s-ar fi putut crede. Or fi fost păsări de noapte, sau poate forţe subpământene. Fapt e că adesea cădeau şi peste noi pietricele de sus.

În cele din urmă ajunserăm la cotitură şi văzurăm deasupra noastră la vreo cincizeci de metri, formele bizare ale vechiului templu, conturându-se pe cerul slab luminat.

Poteca era acum atât de largă, încât aproape că puteam merge unul lângă altul. Mai întâi ne oprirăm însă ca să ne dăm seamă de situaţie. Trebuia neapărat să ne grăbim, căci începuse să se lumineze de ziuă.

Pornirăm încet mai departe. Să fi străbătut cam jumătatea drumului, când răsună iar glasul plin de dor al fetei. Şi căpitanul îşi pierdu cumpătul acum. Nu i-o puteam lua în nume de rău, căci strigătul se auzi atât de aproape ca şi cum Hako s-ar fi aflat în faţa noastră. Cu o exclamaţie de triumf, Osaki se repezi înainte, dar după trei sărituri se prăbuşi greoi la pământ şi în aceeaşi clipă răsunară sus în templu sunetele puternice ale unui clopot mare. Când căpitanul o zbughise din loc, săriserăm şi noi după el şi-l ajunserăm tocmai când se ridica anevoie de jos. Atunci băgarăm de seamă – se făcuse lumină binişor în vremea asta – ca la mică depărtare de pământ fusese întinsă o funie dea curmezişul drumului. Oricine ar fi urcat poteca noaptea trebuia să se poticnească de ea şi în acelaşi timp funia ducea probabil sus în templu unde punea în mişcare un clopot. Situaţia noastră nu era deloc uşoară acum, căci în aceeaşi clipa îi dădurăm o mână de Ajutor lui Osaki, răsuna în templu ţipătul ascuţit de spaima şi durere al fetei.

Căpitanul scoase un răcnet şi se repezi iar înainte. De voie, de nevoie, trebuia să-l urmăm, ca să-l oprim de la vreo nesocotinţă. Pe de altă parte însă, acum era vorba să venim cât mai repede în ajutorul tinerei fete.

Dar când ajunserăm la templu, găsirăm poartă închisă. Trebuia, deci, să sărim zidul înalt, ceea ce şi făcurăm.

Ajunşi în curtea mică a templului, întâmpinarăm altă dezamăgire. Lăcaşul sfânt era şi el închis şi în curte nu era nimeni.

Pornirăm repede în jurul templului, dar nicăieri nu dădurăm peste o a doua uşă sau o fereastră, prin care să fi putut pătrunde înăuntru.

Osaki se repezi cu toată puterea în uşa închisă, zadarnic însă, căci era de fier şi nici nu se clinti. Ramaserăm nehotărâţi în loc, neştiind ce să facem, când deodată auzirăm iar un tipar al fetei, care de data asta răsună din stâncile de deasupra templului.

Imediat sărirăm îndărăt zidul şi alergarăm la capătul potecii care ducea la stânca cea mai înaltă.

ŞI atunci ne fu dat să vedem o privelişte înfiorătoare. Cu mâinile întinse în disperare, o tânără Japoneza atârna în braţele unul Chinez care stătea la marginea stâncii şi privea în jos cu un zâmbet batjocoritor.

— Hako, Hako! strigă Osaki, înnebunit, gata să se caţere pe stâncă.

Atunci galbenul făcu o mişcare, ca şi cum ar fi vrut să arunce pe fată în prăpastie şi Osaki se dădu înapoi, galben ca un mort.

Banditul strigă în jos, în englezeşte:

— Ştiu că tovarăşii mei sunt morţi sau prizonieri. Eu, însă vreau să fiu liber. Retrageţi-vă cu toţii şi atunci îi voi reda libertatea fetei. Altminteri o arunc în prăpastie şi-mi voi apăra dârz viaţa.

Ticălosul făcea o impresie de om atât de hotărât, încât nu puteam pune la îndoială ameninţarea sa. De fapt era şi el într-o astfel de situaţie încât nu-i rămânea altceva de făcut.

— Nu trebuie să pierdem nădejdea, zise Marian liniştit. Acum cel puţin o vedem pe fiica d-tale, domnule Osaki şi pe bandit şi glonţul meu va şti să-l nimerească înainte de a-şi îndeplini ameninţarea.

Ca şi cum ticălosul ar fi auzit cuvintele lui Marian, se apropie în aceeaşi clipă atât de mult de marginea stâncii, încât Hako plutea cu jumătatea dinainte a trupului deasupra prăpastiei.

Ea scoase iar un ţipăt ascuţit de spaimă, apoi trupul ei se lăsă moale în braţele banditului. Sărmana leşinase din pricina spaimei.

În timp ce căpitanul gemu sfâşietor, Marian zise cu părere de rău:

— Fireşte că acum nu putem face nimic. Dacă aş trage în bandit, ar fi pierdută biata fată, căci s-ar prăbuşi amândoi în adânc.

— Atunci trebuie să intrăm în tratative cu el – îmi dădui eu cu părerea.

— Da, nu ne rămâne altceva de făcut – încuviinţă Marian – cel puţin vom încerca.

Făcu un pas înainte şi strigă în sus:

— Noi nu căutăm să te ucidem şi aici prizonier nu vrem să te luăm. Aşeaz-o jos pe fată şi fugi! Fii încredinţat că nu te vom urmări.

— Dacă nu coborâţi îndată muntele să ştiţi că dau drumul fetei în prăpastie. N-am încredere în voi, căci v-aţi îndoit de cuvântul meu. Plecaţi căci nu mai aştept!

— Atunci muriţi amândoi! răcni Osaki şi vru să se năpustească înainte.

Dar Marian îl trase cu putere îndărăt.

— Linişte, căpitane! zise el. Nu e încă nimic pierdut. Banditul o fi ţinând şi el la viaţă voi şti eu să-l hotărăsc.

— Repede, repede! răcni ticălosul iarăşi. Nu vreau să mai aud nimic. Plecaţi de aici sau o zvârli jos.

— Să ne întoarcem domnilor! gemu Osaki. Nu pot vedea grozăvia. Poate că tot mai izbutim s-o salvăm pe Hako dacă banditul va fugi cu ea.

— Bine – zise Marian – să ne retragem!

Apoi strigă în sus:

— Plecăm. Când dai drumul fetei?

— Când voi avea poftă, răspunse banditul râzând. Poate să mai dureze mult căci e frumoasă.

Osaki oftă iar din adâncul pieptului şi vru să se întoarcă, dar Marian îl opri şi acum.

— Fii liniştit, o vom libera pe Hako oricum ar fi.

Apoi strigă îndată în sus:

— Nu te bucura prea devreme! Acum eşti tu călare pe situaţie, dar se poate ca lucrurile să se schimbe mai curând decât te aştepţi. Cine ştie dacă moartea nu e în spatele tău!

Banditul scoase iar un hohot fioros, o ridică puţin pe Hako şi strigă:

— Încă o vorbă de mai spui şi-i dau drumul jos. Îi veţi putea culege apoi oasele din prăpastie.

Marian trase pistolul şi răcni în sus:

— Arunc-o, e mai bine pentru ea! Ţi-oi arăta eu după aceea ce pot.

Banditul rămase o clipă înmărmurit, dar dorul de viaţă învinse. Repede dădu drumul fetei şi o aşeză ca o pavăză în faţa lui.

— Trage acum dacă-ţi mâna! răcni el.

Soarta vru însă ca să se împlinească vorbele pe care le rostise Marian cu câteva clipe înainte. „Cine ştie dacă moartea nu e în spatele tău!”.

Din labirintul de stânci de la dreapta platoului ţâşni o făptură uriaşă. Era, Pongo al nostru care, pe întunerecul de pe drumul primejdios, descoperise o trecătoare pe care o urmase instinctiv. După cum aflarăm mai târziu, trecătoarea aceasta ducea peste o potecă foarte primejdioasa pană în labirintul de stânci de sus.

Pongo îşi dădu îndată seamă de situaţie. În mai puţin de o secundă fu lângă chinez, care nici nu observase încă primejdia grozavă. Cu braţul stâng uriaşul nostru îl răsuci în loc pe galben, apucă pe Hako de şolduri şi în clipa următoare îşi repezi pumnu-i grozav, zvârlindu-l pe chinez în prăpastie.

Cu un răcnet înfiorător banditul dispăru în adânc.

Sus pe platou stătea Pongo, ţinând în braţe pe tânăra japoneza. Ca un împărat triumfător râse în jos spre noi şi cu drept cuvânt putea fi mândru de isprava lui.

Acum se trezi şi Hako din leşin şi când văzu chipul hidos al credinciosului nostru Pongo, scoase un strigăt şi ridică braţele în semn de apărare.

Dar după câteva minute se şi afla la pieptul tatălui sau şi peste puţin timp strânse călduros mâna lui Pongo al nostru. Îl felicitarăm şi noi pe uriaş, care părea cât se poate de bucuros. În cele din urmă Marian îl întrebă:

— Pongo, cum ai făcut să dispari dintr-odată şi să te caţeri până aici?

— Pongo auzit de pe platou ţipăt femeie, răspunse omul-gorilă. Crezut atunci e mai bine fie sus, să prindă duşman când vrea fuge. Pongo făcut bine.

— Asta fără doar şi poate, scumpul nostru prieten, zise Marian, cu lacrimi de emoţie în ochi. Fără tine nu i-am fi putut face nimic banditului.

Hako ne mulţumi acum şi nouă, apoi coborârăm repede de pe „colina duhurilor rele”.

Când ajunserăm în sfârşit jos şi merserăm la casa bătrânului ţăran, acesta nici nu vru să creadă că am scăpat teferi. Apoi însă îl privi pe Pongo cu ochi speriaţi, căci ştia acum că uriaşul acesta învinsese duhurile rele.

Pornirăm la pas pe şoseaua minunată dea lungul mării şi privind apa uşor încreţită de unde, ajunserăm să vorbim iar despre taifunul prin care trecusem. Fui nevoit să povestesc şi eu aventura de pe galion, căci de când ne întâlnisem în localul „Curtea londoneză”, nu avusesem răgazul să stăm de vorbă.

Într-un târziu ne ajunse maşina căpitanului şi ne aduse repede la casa acestuia. După ce mâncarăm, eu mă culcai imediat, căci eram zdrobit de oboseală după cele ce pătimisem.

Târziu după-amiază mă deşteptai voios şi întărit. Imediat se ivi servitorul lui Osaki şi-mi aduse la cunoştinţă că peste un ceas avea loc un banchet la cazinoul ofiţerilor. Făcui repede o baie, dar mă gândii cu spaimă că n-aveam un rând de haine mai ca lumea…

Se gândise însă Osaki la asta. Găsii în camera mea un veşmânt japonez pe care dorinţa gazdei mele era să-l îmbraci. Şi trebuie să mărturisesc că-mi venea de minune, ca şi lui Marian de altfel.

Pongo se pricepuse se facă nevăzut. Pe el ospeţele astea îl îngrozeau, ceea ce nici nu era de mirare, căci de abia prin noi intrase în viaţa civilizată.

Banchetul decurse în mod strălucit şi noi furăm sărbătoriţi prin cuvântări înflăcărate.

Partea cea mai plăcută avea să fie aproape de sfârşit. Căpitanul Osaki vorbise câtva timp, cu un ofiţer superior – şi mie nu-mi scăpă că era vorba de noi, căci domnul acela bătrân privise adesea spre noi.

Apoi păşi încetişor prin sala mare, venind la noi. Avea gradul de vice amiral.

— Căpitanul Osaki îmi povestea, domnilor – începu el – că vreţi să porniţi spre Alaska, la Yukon-River. Pe de altă parte aţi făcut ofiţerului meu – şi cu asta nouă tuturor – un serviciu care nici nu poate fi răsplătit. De aceea, vă rog să nu consideraţi ca o recompensă, ci ca o mică atenţiune, rugămintea mea de a face această călătorie cu cel mai rapid şi mai mare torpilor al nostru. Cred că în felul acesta veţi ajunge la ţintă mai repede şi mai în siguranţă.

Fireşte că oferta aceasta ne umplu de bucurie, căci scăpăm de o mare grijă. Sarcina pe care ne-o dăduse lordul Bird aştepta de mult să fie îndeplinită.

Hotărârăm să pornim la drum, deci, chiar a doua zi înainte de amiază.

Tot corpul ofiţeresc care nu era de serviciu ţinu să ne însoţească până la locul unde era ancorat torpilorul. Spre marea noastră bucurie, vice-amiralul purtase de grijă ca să n-avem nevoie să luăm prea adesea cărbuni, în cursul drumului, ceea ce ar fi însemnat pierdere de vreme. Şi când vasul se puse în mişcare, în sunetele muzicii militare şi uralelor nesfârşite ale noilor noştri prieteni, gândul mi se duse din nou la toate aventurile prin care trecusem până atunci, de când primisem la Srinagar – capitala frumosului Kaşmir – telegrama lordului Bird.

Zborul nostru spre Nord, care sfârşi cu prăbuşirea în apropierea oraşului Lhassa; luptele noastre cu banda de tâlhari, care ne mânară dea dreptul în oraşul interzis, unde avurăm de furcă cu preoţii fanatici.

Apoi aventurile din cursul drumului spre China, când nimerirăm, împreună cu o caravană, în „Oraşul Demonilor” şi când, în cele din urmă, ajunserăm în civilizata China şi trenul ne duse la Shanghai, ne ieşi în cale pe neaşteptate un duşman înverşunat: Sao-Shung, ruda unui pirat al Pacificului, care fusese ucis în Singapore, mulţumită ajutorului nostru.

Şi iată că făcurăm nevătămător şi pe ultimul din bandă. Acum ne puteam gândi, în sfârşit, s-o căutăm pe Maud Gallagher, care locuia în pustietăţile Alaskăi, împreună cu tatăl ei.

Dar eram încredinţaţi că misiunea aceasta nu ne va răpi mult timp. Poate că în curând vom fi iarăşi în India, ba chiar în frumoasa Sumatra de care mă îndrăgostisem.

Însă în clipele acelea înălţătoare nu puteam să bănuiesc încă ce aventuri ne aşteptau în Alaska îngheţată. Şi nici n-aveam de unde să ştii ca va trebui mai întâi să străbatem jumătate de lume până în Africa, înainte să ajungem în insulele Smaraldului din Oceanul Pacific.» Dar despre asta cu alt prilej, dragă George, încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **FUDŞIJAMA, MUNTELE SFÂNT.**

În numărul următor:

TAINA DIN MENADO.

In Numărul următor:

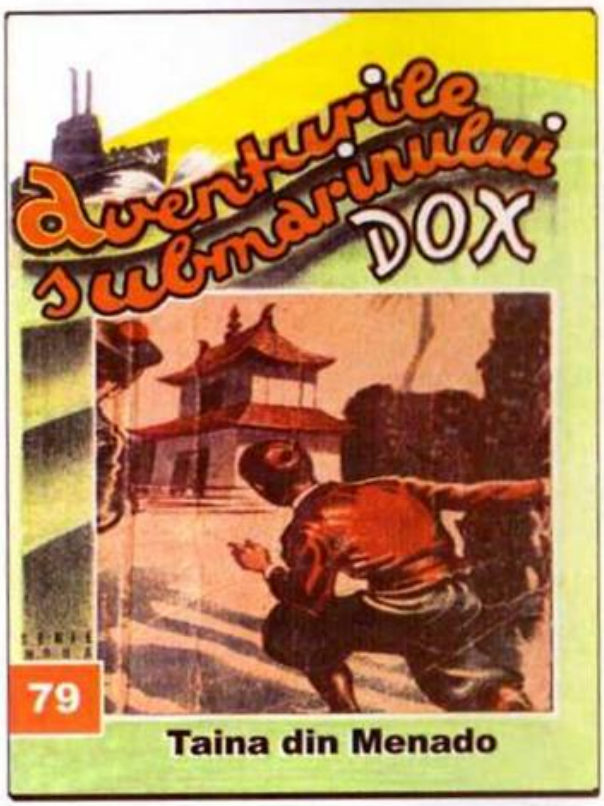

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro